

ע"פ 73073/01 - מוריין יעקובי, מטעם הסגורהה הציבורית נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים, ד. ל.

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 18-01-73073 יעקובי נ' מדינת ישראל ואח' 15 אוקטובר 2018

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא
כב' השופט אריה רומנווב

כב' השופט רם ינגורד

בעניין:

מוריין יעקובי
ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן
מטעם הסגורהה הציבורית

המעוררת

נ ג ד

1. מדינת ישראל
ע"י עו"ד זוהר גיאת
פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
2. ד. ל.
ע"י ב"כ עו"ד טל דיסקן

המשיבות

פסק דין

השופטת גילה כנפי-שטייניץ:

1. לפנינו ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום (כב' השופטת ג' סקפה שפירא) מיום 17.12.20, ולפני הורשעה המעוררת, על פי הודהתה, במעשה פיזיות ורשלנות, עבירה לפי ס' 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונגזר עליה עונש הכלול שירות לתועלת הציבור, מסר מותנה, צו מבחן ופיקוח למחלוננות. במקודם הערעור עמדת בקשה המעוררת להתר לה לחזור בה מהודהתה, ולהלופין, לבטל או להפחית את הפיקוח למחלוננות.

מהלך הדיון בבית משפט קמא

2. נגד המעוררת ונגד בן זוגה דאז הוגש כתוב אישום המיחס להם מעשה פיזיות ורשלנות, עבירה לפי ס' 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי הנטען בכתב האישום, היו הנאים הבעלים של שני כלבים מסווג פיתבול שהם "כלבים מסוכנים" כהגדרת החוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג- 2002 (להלן - חוק ההסדרה). צוין בכתב האישום כי בבית הנאים, בו החזיקו הכלבים, החצר לא הייתה נعلاה ומוגדרת באופן שימנע מהכלבים לצאת ממנה. עוד נטען כי ביום 11.4.2012 תקפו שני הכלבים, אשר יצאו מן החצר דרך פרצה בגדר, את המשיבה 2

עמוד 1

(להלן - המתלוונת) ומתלוון נוסף בשעה שאליה חלפו סמוך לבית הנאים בדרכם לבתיהם. אחד הכלבים קופץ לעבר פניו של המתלוון והשני תקף את המתלוונת ונשך אותה בשוק רגלה הימנית. המתלוון השליך מעליו את הכלב מבלי שנגרכם לו נזק גופני, נזק לעזרת המתלוונת והצליח לתפוס בידיו את הכלב השני בעודו ונשך את המתלוונת. המתלוון הרחיק את הכלב מהמתלוונת ואז הכלב האخر תקף את המתלוונת ונשך אותה מעל לברכה הימנית. המתלוון הכה את הכלב באמצעות בקבוק והרחקו מן המתלוונת ולאחר מכן השליך אבן לעבר הכלבים כדי להרחיקם מהמקום. כתוצאה מתקיפת הכלבים נגרם למתלוונת חתק عمוק בצד הפנימי של שוק רגלה הימנית וחלק מהרकמה נתלש מרגלה. כן נגרמו לה חתכים נוספים וסימני נשיכה, גם רב ניגר מהחטכים והוא נזקקה לתפרים.

3. בתשובתה לאישום הודתה המערערת, באמצעות כלבים נטען בכתב האישום. יחד עם זאת טענה שנקטה באמצעות זהירות הנדרשים ולא פראה את חובת זהירות המוטלת עליה. המערערת לא חקרה גם על העובדה שלפחות כלב אחד יצא מן החצר ונשך את המתלוונת ברגלה. עוד הודתה כי נגרם למתלוונת הנזק המפורט בכתב האישום (פרוטוקול הדיון מיום 16.7.20).

4. לאחר שהתיק נקבע לשימוש הגינו הצעו הצדדים להסדר טיפול ולפיו המערערת תודה בעבודות כתב האישום ותורשע בעבירה המיחסת לה, ואילו כתב האישום בעינויו של בן זוגה יבוטל בהסכם לפי ס' 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. לעניין העונש הסכימו הצדדים כי יוטלו על המערערת העונשים הבאים: שירות ל羣衆 הצבורי בהתאם לתקיר ולתקנית שיוגשו ע"י שירות המבחן, מסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט ופיזיו למועלות הציבור. הוסכם שהצדדים יהיו רשאים לטעון לעניין היקף השל"צ וגובה הפיזי. בהתאם להסדר הוגש כתב אישום מתוקן ממנו נמחק בין בן זוגה של המערערת, המערערת הודה בעבודות כתב האישום המתוקן והורשעה בעבירה שיוחסה לה.

5. לאחר קבלת תסجيل שירות מבחן והצהרת נגעי העבירה, נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש. לאחר שנשמעו טיעוני ב"כ הצדדים, צינה המערערת, בין היתר, כי "התביעה הסכימה להוציא את הגירוש שלי מהתיק הזה, הוא רצח לקחת אחריות על התקיק הזה והם לא הסכימו כי זה הכלבים שלי כאילו אני עשית את זה ואני צריכה לקבל הרשות על מהשו שלא עשית". לאחר דבריה אלה הבahir בא כוחה לבית המשפט: "הנאשمت עומדת מאחורי הودאתה משומש שהיא הייתה אחראית. הכלבים היו רשומים על שמה. היא מבינה שהיא הייתה צריכה להיות יותר אחראית לדאג לכך שהכלבים לא יברחו" (פרוטוקול הדיון מיום 17.12.20).

6. ביום 20.12.20 ניתן גזר דין של המערערת ובו הטיל בית המשפט על המערערת 120 שעות שירות ל羣衆 הצבורי על פי תכנית שהוכנה ע"י שירות המבחן, שלושה חודשים מאסר על תנאי לשניים שירותו ככל שתעורר את העבירה בה הורשעה, צו מבחן לחצי שנה לצורך השתפות המערערת בתכנית גישור פוגע-נגע במסגרת שירות המבחן ופיזיו למTELונת בסך 18,000 ₪ ישולם בתשעת תשלום חודשיים. בית משפט קמא ציין בגזר דין את הסכנה הרבהה הטעונה בהתרשלות בהחזקתם של כלבים מסוימים העשויה לגבות מחיר כבד של פגעה בגוף ואף לעלות בח"י אדם. עוד ציין שלא ניתן להקל ראש בפגיעה במTELונטים אשר האירוע הותיר חותם עמוק בחיהם, ובפרט במTELונת, אשר בלבד מהפגיעה הנפשית סבלה חבלות חמורות שניתנו באחת את חייה, פגעו בגופה, באורחות חייה ובפרנסתה. באשר לניטות העבירה ציין כי הכלבים לא שוטטו בחופשיות ברחוב אלא יצאו דרך שבגדה. עוד ציין חלה היחס של

המעעררת בביצוע העבירה, כאשר על פי גרסתה שלא נסורתה המערערת נרשמה כבעליהם של הכלבים בשל כך שהדבר מנע מבן זוגה בשל הרשותתו הקודמות ואולם מי שהחזק בהם בפועל היה בן זוגה, ולפיכך חלקו הכספי בעבירה ממשמעותי לפחות חלקה של המערערת. צוינו גם רישומה הפלילי של המערערת, ללא הרשעה, בעבירות תקיפה ואיומיים, נסיבות חייה המורכבות כאם ייחדנית המתמודדת עם גידול ילדיה ופרנסתם, אורח חיים הנורטטיבי כולל לרבות שמירה על יציבות תעסוקתית, הוודאתה בעבירה תוך הכרה באחריותה, חרטתה הינה והעומקה, וחולוף הזמן מביצוע העבירה.

הערעור

7. ביום 31.1.18 הגישה המערערת ערעור על גזר דיןها. הערעור הוגש ללא "צוג סניגור". בערעורה ביקשה לערער רק על רכיב הפניו למחלונת. בהמשך, לאחר שמנוה לה סניגור צבורי על פי בקשה (לא הסניגור הציבורי שיציג אותה בבית משפט קמא), תיקנה את ערעורה, ברשות בית המשפט, וביקשה להתיר לה לחזור בה מהודאותה.

8. המערערת טעונה בערעורה המתוקן כי הוודאתה ניתנה בשל לחץ שהפעיל אליה בן זוגה דاز, שותפה לכתב האישום המקורי. המערערת טוענת כי בשעתו נרשמה כבעלת "הכלבים המסתכנים" לבקשת בן זוגה, אשר הוא שהיה בעל הכלבים אולם בשל הרשותתו הקודמות בעבירות אלימות וסמים, מנע ממנה להירשם כבעליהם. עוד טענה כי לאחר שהוגש כתב האישום, במהלך בני הזוג, מונה סניגור לכל אחד מהם. המשיבה עמדה על כך שלפחות אחד מהנאשימים יודה בעבירה ומאחר שהמעערערת היא זו שהיתה רשומה כבעלת הכלבים לפי חוק ההסדרה, "נטלה המערערת על עצמה את כל התקיק". נטען שבין זוגה של המערערת, לו הייתה נשואה בעת הגשת כתב האישום ובינתיים התגרשה ממנו, לחץ עליה וטען כי עונשה יהיה קל משלו להיות והיא חסרת עבר פלילי. נטען גם שהמעערערת ידעה על הסדר הטיעון רק ביום הדיון ממש מבלתי שזה הסביר לה, וכי המערערת הוודתה בהסדר מבלתי שזה הוקרא לה. המערערת מוסיפה טוענת כי אף שהיא הייתה רשומה כבעלם לפי חוק ההסדרה, "הזיקה האמיתית" לכלבים הייתה של בן זוגה דاز וכן על בית המשפט לבטל את הכרעת הדיון ולשוב לדון בשאלת הבעלות והאחריות על הכלבים. צוין גם כי אין להתעלם מהלכי הגירושין שבין הצדדים שהחלו במהלך ניהול התקיק ובגינם אחץ בן הזוג "בקפאים ממשמעותיים כדי ללחוץ עליה". המערערת מדגישה בערעורה שאין היא טוענת לכשל ביצוג, שכן היו לה ולבן זוגה סניגורים שונים, אלא "ללחוץ בלתי סביר, שנוכל ע"י המשיבה לצורך החתמתה על הסדר בניגוד עניינים מובהק, באונס ממש". לחלוfin נטען, כי לא היה מקום להעמיד לדין את המערערת בגין העבירה האמורה והיה מקום להסתפק בהסדר מותנה, ולהחולופי' חלוfin, כי יש לבטל את רכיב הפניו למחלונת או להפחיתו באופן משמעותי, זאת בשל קשייה הכלכליים של המערערת, שכחה הנמור, ובשים לב לעונשים הננספים שהוטלו עליה.

9. להודעת הערעור המתקonta צירפה המערערת כנדיש את מכתבו של בא כוחה בערכאה קמא, עו"ד ניק Kapoor. במכتب זה מצין עו"ד Kapoor כי במהלך המומ"ם עם התביעה נמסר לו ע"י התבע שאם אחד הנאשימים יודה, אז יבוטל כתב האישום נגד השני. עו"ד Kapoor הביע את התנגדותו לעמדת זו וסביר שהיא מנוגדת לעקרונות הצדקה. ואולם לאחר שעדכן את המערערת בעמדת המדינה, ולאחר ששוחחה על העניין עם בן זוגה, החליטה המערערת להודות במינויו לה. עו"ד Kapoor הוסיף וציין שהמעערערת מסרה לו שקיבלה החלטה זו כדי לחפות על הנאים שלטעنته הוא הבעלים האמיתיים של הכלב, וזה שטיפל בהם על בסיס יומיומי. עו"ד Kapoor אמר למעערערת שהוא מתנגד למליך זה

ושלאור דבריה עליה לנוהל את המשפט אולם המערערת מסרה כי היא אינה רוצה שהנאשם יורשע במינויו לו והורתה לו להודיע לבית המשפט על הסדר הטיעון (נספח ב' להודעת הערעור המתוקנת).

דין והכרעה

10. לאחר שבחנתי את נימוקי הערעור ואת תיק בית משפט קמא, ולאחר שבדקתי את טענות המערערת, עמדתי היא כי דין הערעור להידחות על שני ראשי.

11. הבסיס הנורטטיבי לחזרה מהודאה מצוי בס' 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הקובע כי "הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה בכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כליה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשומו". על פי ההלכה, תאפשר חזרה מהודאה במקרים חריגים בלבד, "אם נמצא חשש ממשי כי הנאשם היהודה במינויו לו בנגד רצונו החופשי או מבלי שהוא מבין את משמעותו הودאותו" (ע"פ 3013 מטר נ' מדינת ישראל, 1.2.12, ע"פ 3524 פלונית נ' מדינת ישראל, 3.10.17, ע"פ 9057/16 חטיב נ' מדינת ישראל, 30.1.18, ע"פ 1050/17 פלוני נ' מדינת ישראל, 25.6.14). קל וחומר כאשר הבקשה מועלית בשלב הערעור: "המשוכה גבואה הרבה יותר מאשר מדובר בחזרה מהודאה בשלב הערעור" (ע"פ 6952 בשימוב נ' מדינת ישראל, 13.1.11). עוד נקבע כי יש לייחס משמעות מיוחדת לעיתוי בו הוגשה הבקשה לחזרה מהודאה, ככל עזר לאייתו המנייע לבקשתה, תוך שנעשתה הבחנה בין בקשה לחזרה מהודאה המועלית לפני מתן גזר הדין לבין בקשה המוגשת לאחר מתן גזר הדין. צוין כי "אחר הבקשה הוגשה בשלב מאוחר יחסית, ובפרט לאחר מתן גזר הדין, גובר החשש כי מדובר במהלך שנועד לגראף תעלת דין ומהו用途 לשرعا בזכותו של הנאשם" (ענין פלוני, ענין פלונית, ע"פ 6349 שנידר נ' מדינת ישראל, 10.6.13). נקבע כי "כלל, אין לאפשר לנואם לבחון אם העונש שנגזר במסגרת הסדר טיעון עונה על ציפיותו המוקדמות, ואם נראה לו שעונש כבד מדי - לחזור בו מן ההודיה" (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל, 26.11.07).

12. בעניינו, לא קם חשש שהמערערת הודהה באשמה בנגד רצונו החופשי או מבלי שהבינה את משמעותו הודייתה. המערערת הייתה מיוצגת לכל אורך ההליך שהתנהל בעניינה בבית משפט השלום, לרבות במועד עריכת הסדר הטיעון. הסדר הטיעון גובש לאחר שהתיק נקבע לשמיית ראיות ולפי כתב בא כוחה אז, לאחר שהביע את דעתו המתנגדת להסדר המוצע ועמדתו לא נתקבלה ע"י המערערת. הסדר הטיעון הוגג לפני בית המשפט הן בכתב והן בעל פה בעת הדיון בו הצהירה המערערת כי היא קראה את כתב האישום המתוקן והיא מודעה בו. יתר על כן, לאורך כל הדרך, גם בפני שירות המבחן, חזרה המערערת וציינה כי הטיפול השוטף בacellularים היה באחריותו של בן זוגה, אולם הוסיפה וציינה כי היא מבינה את אחוריותה לביצוע העבירה כמו שנרשמה כבעל הכלבים (ר' דבריה לשירות המבחן בעמ' 2 ובעמ' 3 לتسkieור שירות המבחן). גם בתום שלב הטיעונים לעונש ולפני מתן גזר הדין חזרה והעלתה את טענותיה אלה, להן הייתה מודעת לכל אורך ההליך, אולם הוסיפה והבהירה לבית המשפט, כי אין היא נסогה מהסדר הטיעון וכי היא מכירה באחריותה כדי שהיא הייתה בטלת הרישון להחזקת הכלבים לפי חוק ההסדרה, וככלשון בא כוחה: "הנאשם עומדת מארחיו הודאתה משום שהיא הייתה אחראית. הכלבים היו רשומים על שמה. היא מבינה שהיא הייתה צריכה להיות יותר אחראית לדאג לכך שהacellularים לא יברחו" (פרוטוקול הדיון מיום 11.12.17). גם לאחר מתן גזר הדין לא הוועלו טענותיה לענין לחץ בן זוגה והמערערת הגישה את ערעורה רק על רכיב הפסיכי למחלונת. רק לאחר שמונה

לה סניגור ציבורי (שלא ייצה בבית משפט קמא) העלהה לראשונה את טענותיה (ר' בעמ' 2 לפרטוקול הדיון לפניו, ש' 11(9)).

13. המערערת טוענת כי הסדר הטיעון הוא פרי לחציו של בן זוגה כי תיקח על עצמה "את התקיק". המערערת לא פירטה מה היה תיבם של "לחצים" אלה ולא הביאה כל ראיות בעניינם. יתר על כן, טוענתה זו נסתרת מתחם דבריה שלא ממש לפני גזר הדין ולפיהם "התביעה הסכימה להוציא את הגירוש של מהתיק זהה. הוא רצה לחתך אחריות על התקיק זהה והם לא הסכימו כי זה הכלבים שלו...". ואולם אף אם היו נכונות טענותיה, אין בכך בלבד ממש טעם להתייר להחזיר בה מהודאותה שעה שעזה ניתנה מרצוננה החופשי ומתחם הבנה של הסדר הטיעון (ור' רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל, 30.3.09, בו צוין כי "הלि�י הגבוש של הסדר טיעון - כמו הליכים אחרים במשפט הפלילי - אינם נק"םמלחצים"). המערערת נסמכת בעניין זה על פסק הדין בענין דענא (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל, 26.11.07), ואולם אין בפסק דין זה כדי להועיל בעניינה. הלחצים להם טוענת המערערת אינם דומים ללחצים שנדרנו בענין דענא להם נלווה גם כשל ביצועו של הנאשם ע"י סניגור אשר יציג את שני הנאשמים חרב קיומו של ניגוד עניינים, ואף המליע על הסדר הטיעון, שלא כבעניינו. אוסיף ואציג כי בנגדות לטענת המערערת, היא התגנסה מבן זוגה, על פי תעודה הגירושין שצורפה לערעורה, כבר ביום 16.4.20, זמן רב לפני הסדר הטיעון אשר הוגש בעבר כשנה (ביום 7.5.17), ולפיכך לטענותיה לענין השפעת הליכי הגירושין על כוח המיקוח של בן זוגה, אין על מה להתבסס.

14. יש להוסיף ולזכור שהודאותה של המערערת בכך שהיא בעלת הכלבים, על האחריות הכרוכה בכך, לא באה בעקבות הסדר הטיעון, אלא הועלהה כבר בשלבים המוקדמים של הדיון, בעת מתן תשובה לאישום, מועד שלגביו לא טוען שהייתה נתונה ללחציו בן זוגה, כאשר המחלוקת היחידה שהועלהה בשלב זה הייתה חסנית רק לסוגיות אמצעי הזהירות בהם נקבעה כבעל הכלבים (פרטוקול הדיון מיום 16.7.20).

15. לסיכום, לא מצאתי עילה להתייר למערערת לחזור בה מהודאותה, והרשום העולה מהשתלשות העניינים הוא, כי חוסר שביעות רצונה מגובה הפיזי שנפסק למתלוננת, בניגוד לציפייתה, הוא הטעם העומד בסיסו בבקשתה לחזור בה מהודאותה.

16. לא ראיתי לקבל גם את טענת המערערת כי יש לבטל את הכרעת הדיון מן הטעם שלא היה מקום להגיש כתוב אישום אלא להסתפק בהסדר מותנה, טוענה שהועלתה לראשונה בערצתה הערעור. יציין לעניין זה כי בעת מתן תשובה המערערת לכתב האישום בבית משפט קמא ציין בא כוחה אז כי הוא שוקל להעלות טענה מקדימות, לרבות טענה להפליה בהעמדה לדין באשר תיקים מעין אלה "נסגרים בהסדרים מותנים". בית משפט קמא קצב מועד להעלאת הטענות אולם בסופו של דבר לא הועלהה הטענה. אין מקום לברר טענה זו, שהיא למעשה טענה לאכיפה בררנית, לראשונה בערצתה הערעור ובמיוחד כאשר זו נזנחה, מתוך בחירה, בערצתה הדינונית.

17. לא מצאתי עילה להתערבות גם בגין הפיזי שנפסק למתלוננת בגין דיינו של בית משפט קמא. בית משפט קמא ציין בಗזר הדין את מכלול פגיעותיה של המתלוננת, כפי שפורטו בהצהרת נפגע עבריה שהוגשה לבית המשפט וגובו במסמכים רפואיים ותצלומי הפגיעה, בהן פגעה אסתטית ועצבית, וכן פגעה نفسית, המהווים מקור לכאב וסבל למתלוננת עד היום. לא מצאנו כי נפללה טעות בסכום שנפסק ע"י בית משפט קמא.

.18. לפיקר, לעמדתי יש לדוחות את הערעור על שני ראשי.

שופטת

השופט אריה רומנווב:

1. לצערוי, לא אוכל לצרף את דעתך לדעת חבריו.
2. אף אני, בדומה לחבריו, סבור כי המערערת הבינה היבט את משמעות הodium'תה. אף אני, בדומה לחבריו, סבור כי אלמלא חסר שביעות רצונה של המערערת מגובה הפיזי אותו היא חיבה לשלם למתלוונת, המערערת לא הייתה מעלה לפניינו את הטענות שהיא מעלה כו". אסיף ואומר, שקיים מתחשה לא מבוטלת של חסר נחת מהטענה שהמעערערת עצמה מעלה, ואשר לפיה היא הציגה לפני הרשות מצג שווה לצורק קבלת הרישון הדרוש להחזקת הכלבים, ובכך אפשרה לבן זוגה לשעבר להחזיק כלבים מסוימים שלנוכח עברו הפלילי הוא לא היה זכאי להחזקם. ואולם חרב דברים אלה, אני סבור כי בפרשה שלפנינו מתקיימות נסיבות אשר מצדיקות, למען זהירותו, את קבלת הערעור והחזקת התקיק לבית משפט השלום על מנת שיבירר את שאלת אשמתה של המערערת.
3. הodium'ת המערערת בבית משפט השלום ניתנה, למעשה, במסגרת "הסדר טיעון כרוך", היינו הסדר טיעון הכרוך ביחס עניינים של מספר נאשמים. על הסדר טיעון מסווג זה נאמר, כי הוא מחייב זירות רבה מפני החשש למתן הודהות שווה מצד חלק מהנאשמים שהם צדדים להסדר (ע"פ 11/2094 ציון בן עמי נ' מדינת ישראל (2011)).
4. לדעתו, קיימות מספר אינדיקטציות התומכות בטענת המערערת כי הסיבה היחידה לכך שהוא הסכימה להיות מורשתה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום, הייתה רצונה לחילץ את בן זוגה לשעבר מכתב האישום, ולא הכרתת של המערערת בכך שהיא עברה את העבירה שיוחסה לה. **ראשית**, מהתמונה העובדתית הלכאורית המונחת לפנינו עולה, כי הזיקה העיקרית, ואולי היחידה, לכלבים הייתה של בן זוגה לשעבר של המערערת ולא שלא. במצב דברים זה היה מתבקש שבן זוגה לשעבר יקח על עצמו את האחריות לפגיעה הכלבים במתלווננים וכי המערערת היא זו שתימחק מכתב האישום. אלא שלא כך ארע, אלא ההיפך. **שנייה**, מכתב בא כוחה לשעבר של המערערת עולה, כי הוא התנגד להסדר הטיעון ויעז לערערת לכפור באשמה ולנהל את המשפט, ואולם המערערת דחתה את המלצותו. טבעם של דברים, שנאשמים קשובים להמלצות באי כוחם, במיוחד כאשר מדובר בשאלות משפטיות. אלא שהמעערערת דחתה את המליצה המפורשת של בא כוחה לשעבר, ובכך היא ויתרה על הסיכוי לצאת זכאות בדין והסכם לקבל על עצמה את האשמה. **שלישית**, ככל שמדובר במעערערת, במסגרת הסדר הטיעון לא נעשה כל שינוי בכתב האישום ולא נעשתה כל פעולה כל הקלה. המשמעות היחידה של הסדר הטיעון הייתה מחיקת בן זוגה לשעבר של המערערת מכתב האישום והסכם המערערת להודות בעבודות ולקבל על עצמה את האשמה. אמנם הצדדים הגיעו להסכמה חלקית בעניין רכיבי העונש, ואולם עיננו הרואות שהמעערערת סבורה כי בית המשפט החמיר עמה. **ורביעית**, מנסיבות העניין עולה, כי היחסים בין המערערת לבין בן זוגה לשעבר, שהיו אדם בעל עבר פלילי, לא היו תקינים, וכי הסדר הטיעון נערך למעלה משנה לאחר שבני הזוג התגרשו. מכאן, כמובן, שאין מדובר למי שבקשה לגונן על אחר משיקולים אלטרואיסטיים.

5. מהחומר המונח לפניו לא ניתן לקבוע בוודאות האם בן זוגה לשעבר של המערעת הפעיל עליה לחץ חיצוני פסול. ואולם סבורי שלכל הפחות ניתן לקבוע שהמערעת فعلת מזור "לחץ פנימי" שנועד לרצות את בן זוגה לשעבר, גם אם הדבר יגבה ממנו מחיר. המשקל המctrבר של הנسبות אותן פירטתי מעלה חשש, כי הودית המערעת לא ניתנה מזור שיקולות שיקולים המתייחסים למצבה המשפטי וلتועלתה שלא, אלא מזור שיקולים זרים הנוגעים לתועלת של בן זוגה לשעבר. בנסיבות אלה אני סבור, כי למען זהירות יש מקום לקבל את ערכוher של המערעת על מנת ששאלת אשמה תחברה. עיר, כי בשונה מפרש **דענא** שהזוכה על ידי חברתי, כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ, במקרה שלפנינו ניתן, לכארה, להחזיר את הגילגלאן לאחר ולהגיש כתוב אישום חדש נגד בעלה לשעבר של המערעת.

שפט

השופט רם וינגרד:

1. אני מסכימן לאמור בחוות דעתה של חברתי כבוד סגנית הנשייה ג' כנפי-שטייניץ.
2. לאחר קריית חוות-דעתו החולקת של חברי כבוד השופט א' רומנווב, אבקש להוסיף אך זאת: לשיטתי, כפי שאבהיר בקצרה להלן, לא רק שהמערעת הבינה היבט את משמעות הודיעתה, שהתקבלה לאחר התיעצות עם בא-כוחה דاز (שטען על ידה במפורש כי לא נפל כל פגם בייצוגה על ידו) וללא כל טענה להנעה חיצונית מטעם מי שהיה באותה עת גירוש ממנה, אלא שאיין כל טעם בהשbat הדין לבית המשפט כמו גם בשל הودאת המערעת בעובדות המקיימות את אחוריותה הפלילית.
3. אשר להודאות המערעת, הן בעובדות כתוב האישום והן באחריותה הפלילית, אלה התקבלו זמן רב לאחר גירושה. אין חולק שהמערעת התגירה ביום 20.4.16, כעולה מהסכם הגירושין שצירפה להודעת הערעור המתוקנת. הנאשמת השיבה לכתב האישום ביום 20.7.16, בדיון השלישי שהתקיים לפני בית המשפט קמא. אותה עת הייתה המערעת גרושה זה שלושה חודשים. גם בנימוקי הערעור אין טענה כי המענה לכתב האישום נבע מלחץ חיצוני פסול. על אף זאת לא כפירה המערעת באמור בסעיף 1 לעובדות כתוב האישום, על פי התגורה עם בן זוגה בכתובות בה החזקו הכלבים, ואף הודהה במפורש בבעולותה בכלבים (היא כפירה בטענות אחרות באותה עת). להסדר הטיעון הגיעו הצדדים הכלבים, והוא נקבע לדין שהתקיים ביום 7.5.17 בבית המשפט קמא, למלטה משנה לאחר הגירושין. טענותה של המערעת כיום ביחס לטענה להגעה להסדר הטיעון, שטענו בחצי פה וללא כל תימוכין, אין בה ממשום מענה להודאה בעובדות כתוב האישום בדיון מיום 20.7.16. בכלל זה אין סבור שיש מקום להיעתר לבקשתה לשוב בה מההודאה.
4. גם לגוף העניין אין סבור שיש טעם כלשהו בהשbat הדין בבית המשפט קמא. המערעת, שטענה כי נפלה טעות בכתב האישום בגין כתובות של בית אמה ושל בית בן זוגה, הודהה במפורש בנימוקי הערעור כי התגורה חד עם בן זוגה בבית בו החזקו הכלבים (סעיפים 2 ו-5 לנימוקי הערעור, שהוגשו ביום 28.3.18). מכאן שלענין האחירות הפלילית על פי החוק יש לראות את המערעת כמחזיקת הכלבים, זאת בנוסף לרשומה כבעלים של הכלבים המ██וכנים (שנראה כי די בו כשלעצמם כדי להקים אחריות פלילתית במקרה דנא). מכאן שהמערעת נשאת באחריות פלילתית להתרחשות מושая כתב האישום גם על פי שיטתה בנימוקי הערעור. גם מטעם זה אין מקום להיעתר לבקשתה

לשוב בה מהודאתה.

שפט

החליט, אפוא, לדחות את הערעור ברוב דעתו. המערערת תשלם את הפיצוי למתלוננת, כפי שנקבע ע"י בית משפט קמא, בתשעה תשלוםים חדשים שוים ורצופים, בכל 1 לחודש, החל מיום 1.11.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו עד לפירעונו המלא.

מצירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים וכן לשירות המבחן.

ניתן היום, י' חשוון תשע"ט, 15
אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.

גילה כנפי-שטייניץ, שופט אריה רומנווב, שופט רם יינגרד, שופט